A°. 1827. N°. 22.

ARNHEMSCHE COURANT.

Dingsdag den 20 Februarij.

WEENEN, den 7. Februarij.

De *Oostenrijksche Beobachter* deelt heden de volgende berigten mede:

De laatste post uit Konstantinopel, die door de menigvuldige sneeuw, welke in de vorstendommen is gevallen, eenigzins is vertraagd geworden, heeft weinig belangrijks uit de hoofdstad medegebragt; het gewigtigste komt hoofdzakelijk hierop neder:

De op het einde des vorigen jaars begonnen opschrijving der gezamenlijke moslims van het mannelijke geslacht, zonder onderscheid van jaren, is reeds bijna afgeloopen, en men meent genoegzaam met zekerheid te kunnen vooronderstellen, dat dit niet enkel een maatregel van politie is, om de orde en rust te handhaven, maar veeleer als eene eigenlijke opschrijving tot de krijgsdienst moet beschouwd worden.

De wapenoefeningen werden nooit met grooter ijver voortgezet dan thans; sultan *Mahmud* geeft aan alle zijne bevelhebbers het voorbeeld. Men heeft ook begonnen geregelde ruiterij en korpsen muzijkanten op te rigten, en eene eigene geweer-fabrijk aan te leggen.

Ook in de provincien groeijen de geregelde troepen snel aan. In de meeste groote steden in Klein-Azie, telt men 1200 tot 1500 man nieuwe militie, welke reeds in regementen ingedeeld, gekleed en gewapend zijn; terwijl er nog steeds rekruten uit de Europesche provincien in de hoofdstad aankomen, om aldaar verder geoefend te worden.

In plaats van *Elhadsch-Welieddin*, pacha van Damaskus, is de voormalige groot-vizier, *Hadschi-Salih* pacha, benoemd geworden.

Nopens de gebeurtenissen op het tooneel des oorlogs, voornamenlijk in het oostelijke Livadie, meldt de Beobachter het volgende:

Hoezeer reeds sedert eenigen tijd het gerucht liep, dat het beleg van het kasteel van Athene door de Turken was opgebroken, blijkt het, dat dit in het midden van December nog het geval niet was; intusschen had toch *Redschid*-pacha, uit gebrek aan levensmiddelen en door *Karaiskaki* in de flank bedreigd, een gedeelte van zijne troepen van Athene naar Livadie en Salona afgezonden, doch nog een aanzienelijk korps in de stad Athene terug gelaten, hetwelk de citadel in het oog hield, ofschoon niet sterk genoeg, om deze vesting naauw in te sluiten; zoodat de overste *Fabvier*, met 300 man en een voorraad van buskruid, zich zonder eenigen tegenstand in de citadel heeft kunnen werpen.

Terwijl de seraskier, *Reschid*-pacha, nog met het grootste gedeelte zijner magt in de nabijheid van Athene stond, en de citadel werkelijk belegerde, bewerkten de Grieken eene afleiding in zijnen rug, welke voor den verderen gang der militaire verrigtingen in Attika de gewigtigste gevolgen kan hebben. Eenige Grieksche benden, onder aanvoering van *Karatasso*, beproefden, van de oostzijde over Talado en Livadie, naar Thebe en Athene door te dringen, middelerwijl eene nog aanzienlijker magt van de westzijde door *Karaiskaki* werd aangevoerd. De onderneming van Talando mislukte, en de Grieken werden met verlies van eenige honderden aan dooden en gevangenen op de vlugt gedreven; doch in het westen werd de kiaja van den seraskier, door *Karaiskaki*, vereenigd met de bergbewoners in het noordwesten van Attika, bij Arachova, tusschen Livadie en Salona geslagen, waarbij de Turksche bevelhebber het leven verloor. De Grieken begrooten het verlies der Turken op 1300 man; doch, volgens andere onpartijdige berigten, zou hetzelve naauwelijks meer dan honderd man bedragen.

Dit is intusschen zeker, dat de bergbewoners, ten noorden van de golf Lepanto, die men reeds lang als onderworpen beschouwde, weder in vollen opstand zijn; zoo dat de Turken bij het voortzetten der belegering van het kasteel van Athene, gevaar zouden kunnen loopen, in de gemeenschap met rugwaarts liggende positien te worden gestremd.

In Morea schijnt tegenwoordig wapenstilstand te heerschen, en *Ibrahim*-pacha niet geneigd te zijn, om iets ernstigs te ondernemen, voor dat het jaargetijde gunstiger is geworden.

FRANKFORT, den 16. Februarij.

De heer *Levingston*, heeft den 2. Januarij dezes jaars aan de kamer der vertegenwoordigers van de Vereenigde Staten het voorstel gedaan om eene som van 50,000 dollars (ongeveer *f* 125,000 —.) ten behoeve der Grieken toe te staan. Dit voorstel is met geestdrift aangenomen. Dit is dezelfde *Levingston*, vertegenwoordiger van Louisiana, die aan Keizer *Alexander* twee ontwerpen van wetboeken had gezonden. Na den dood van dezen souverein, heeft de heer *Levingston* zijnen opvolger aan het gezondene herinnerd door eenen brief, vergezeld van nieuwe exemplaren dezer wetboeken. Keizer *Nicolaas* heeft den heer *Levingston* volgender wijze geantwoord:

» Met veel genoegen, Mijn Heer, heb ik den brief ontvangen, dien gij mij hebt geschreven. Indien Keizer *Alexander*, glorieuser gedachtenis, nog leefde; indien hij niet plotselijk aan de hoop en de genegenheid van Rusland was ontrukt geworden, zou hij met dankbaarheid hebben aangenomen het belangrijke werk, dat gij ten oogmerk hadt hem mede te deelen. Erfgenaam van zijne grondbeginselen en van zijne wenschen, mede innig overtuigd van de noodzakelijkheid om mijn land het voordeel van een wetboek, dat hetzelve zoo zeer noodig heeft, te geven, haast ik mij u mijnen dank te betuigen zoo wel voor uwen brief, als voor het daarbij gevoegde werk. Mijne eerste zorg is geweest aan mijnen persoon te verbinden, en eeniger mate onder mijn toezigt te plaatsen de commissie, belast met de voltooijing van het werk, door Keizer *Alexander* ondernomen. Onderrigt van uwe bekwaamheid en uwe kunde, heb ik onverwijld aan deze commissie de ontwerpen van wet, die gij mij hebt toegezonden, doen mede deelen. Ik twijfel niet of zij zal daarin oordeelkundige denkbeelden en nuttige bouwstoffen vinden; en in dit vertrouwen bied ik u, mijn heer, de verzekering mijner hoogachting aan.

(get.) NICOLAAS."

PARYS, den 15. Februarij.

De kamer der afgevaardigden houdt zich thans onledig met de beraadslaging over het ontwerp van wet, betrekkelijk de politie over de drukpers. De heer *Benjamin Constant* heeft dezelve met kracht bestreden en aangetoond, dat, zoo men alle vrijheid van drukpers wilde vernietigen, om op eene tijrannische wijze te regeren en alle klagten te onderdrukken, men geen ander plan had te omhelzen dan datgene, hetwelk door het ministerie is voorgedragen. Het onderdrukken der dagbladen in het bijzonder vergeleek hij bij den maatregel van den Turkschen sultan, om de koffijhuizen te Konstantinopel te sluiten, ten einde het volk geene gelegenheid te laten om in het openbaar over deszelfs belangen te spreken. Op het einde zijner redevoering tastte hij het ministerie op deze wijs aan: » Ik moet nu nog aanmerken, dat onze ministers zich wederkeerig van leugenachtig geschreeuw beschuldigen. Ik zal het u bewijzen. (*Verscheidene stemmen*: Stilte! Luistert.) Een der heeren ministers heeft ons gezegd, dat de eigen haard thans geene schuilplaats meer was; dat de vrede der huisgezinnen gestoord werd; dat men geene achting voor godsdienst, waarheid en deugd meer had; dat wij de droevige getuigen van al die uitsporigheid waren; dat de justitie veroordeeld was om te blijven zwijgen; dat de onmagtige wetten noch de publieke orde noch de burgers meer beschermden, en dat wij ons moesten haasten om aan een zoo ergen toestand een einde te maken.

» Vóór drie dagen is een ander minister (namelijk die van financien, bij het aanbieden der staatsbegrooting van 1828) met eigenaardige woorden ons onzen gelukkigen staat komen verhalen. Hij verzekert ons, dat, met uitzondering van eenige lediggangers, het geheele volk rustig de weldaden des vredes geniet; en dit tafereel sluitende met eenen onmiddelijken strengen aanval op hen, die Frankrijk met andere kleuren afschilderen, beklaagt hij zich over hunne pogingen om de gerustheid en het vertrouwen te storen, en wenscht zich geluk met de onverschilligheid des volks omtrent dat *leugenachtig geschreeuw*. (*Er wordt gelagchen. Aller oogen vestigen zich op den minister van justitie, die verlegen schijnt.*)

De minister van justitie, op een rustigen toon: Dat heb ik niet gezegd; men overdrijft!

De heer *Dupont (de l'Eure)* beklimt snel het spreekgestoelte, en geeft den heer *Benjamin Constant* eene nota, welke dezelve voorleest; het zijn de eigen woorden des ministers, die aldus luiden:

» Het is een groot onheil, mijne heeren, als de wetten onmagtig zijn, de publieke orde en de burgers niet krachtdadig meer beschermen. Men kan zich niet te veel spoeden, aan een zoo ergen toestand een einde te maken..."

De minister van justitie: lees ook hetgeen volgt.

De heer *Benjamin Constant*: kom aan: » En om dit te doen, mijne heeren, heeft de Koning ons belast u het ontwerp van wet aan te bieden, dat ik u zal ontvouwen."

(*Algemeen gelach. — De minister van justitie zwijgt, laat het hoofd zakken, en blijft eenigen tijd in die houding*).

Van het spreekgestolte afgekomen, wordt de heer *Benjamin Constant* van alle kanten der zaal van leden omringd, die hem geluk wenschen met den indruk, dien zijne redevoering gemaakt heeft.

Het ontwerp is mede op het krachtigste bestreden door den heer *Roijer-Collard*, een der meest beproefde vrienden van het regerende koninklijke huis, maar tevens ook van zijn vaderland.

Van eenen anderen kant, vond de heer *de Frenilly* het ontwerp nog veel te zacht. Hij verklaarde met ronde woorden te wenschen, dat er eene wet mogt komen, welke de maatschappij naar de eeuw van *Lodewijk XIV.* deed teruggaan; naar die eeuw, toen men, bij gemis van kleine uitgaven van boekwerken, tot de onschuld van den natuurmensch veroordeeld was en toen het gemis der lezing van dagbladen het menschdom, zoo als men beweert, verlaagde.

AMSTERDAM, den 17. Februarij.

Heden morgen, even drie ure, ontstond er in de Jonkerstraat in een' kommenijs-winkel brand, welke zoodanig toenam, dat het geheele huis, niettegenstaande de vigilantie der toegesnelde brandspuiten, met al wat daar in was, eene prooi der vlammen werd. Het belendende huis, zijnde er aan de andere zijde een slop, bleef gelukkig vrij, hoewel deszelfs min gegoede bewoners veel schade leden door het aangevoerde water; ook de bewoner van den kelder van het verbrande huis werd door die, waarschijnlijk uit onvoorzigtigheid ontstane ramp, van al zijne bezitting beroofd en bragt er met zijne kinderen alleen het leven af.

— Hoezeer nog verre van beslag en als in deszelfs geboorte, schijnt het ontwerp ter vestiging van een algemeen entrepôt in onze hoofdstad, in navolging van Londen en andere steden, een bijzonder punt van overweging voor ons gouvernement te zijn. Overeenkomstig de bestaande wetten, hoe drukkend ook voor den handel, welke, om de meest gewenschte vruchten voort te brengen, geheel vrij en onbelemmerd zijn moest, wordt de daarstelling van zoodanig een entrepôt door velen verkieselijk geoordeeld boven de bestaande verordeningen. Doch gelijk het met soortgelijke groote en ten algemeene nutte werkende ondernemingen meestal gaat, niet alle bijzondere belangen zullen er zich in kunnen vereenigen. Ongelukkig voorwaar, wanneer men tot maintien van den handel er op uit zijn moet, om, door soms kleine bezuinigingen, welke natuurlijk eenen ongunstigen invloed op de welvaart van den zoogenoemden gemeenen man hebben, de derving van billijke winsten te dekken. Wij zullen bij eene openbare aankondiging van gouvernementswege, zoodra

gemelde zaak tot rijpheid gebragt, en de middelen ter bestrijding der daar door te veroorzaken kosten, waarschijnlijk langs den gewonen weg eener negotiatie te bewerkstelligen, zullen aangewezen zijn, nadere gelegenheid hebben het voor en tegen daarvan breedvoeriger te overwegen.

Mengelwerk.

OVER DE VOORKEUR, AAN INLANDSCHE VOORTBRENGSELEN TE GEVEN.

Het is zonder twijfel eene zeer loffelijke zucht, die ons aandrijft, om aan *vaderlandsche* voortbrengselen, van welken aard ook, in het gebruik de voorkeur te geven. Deze zucht bezielde onze groote vaderen in de zestiende en zeventiende eeuw, en deed onze inlandsche fabrijken zoo bloeijen, daar men meer op het *deugdzame* zag dan op het *schitterende.* Het was in dien geest, dat onze uitmuntende WILLEM IV., Grootvader onzes geëerbiedigden Konings, in 1750 aan alle personen van zijn Hof gelastte, niets dan inlandsche stoffen te dragen; iets, hetwelk Z. M. heeft nagevolgd. De tegenovergestelde achteloosheid omtrent de belangen onzer inlandsche fabrijken, waardoor ons vaderland aan den vreemdeling is cijnsbaar geworden, onze uitmuntende *Leijdsche*, *Haarlemsche* en andere fabrijken zijn in verval geraakt, en wij van onzen kant hebben bijgedragen, om de bevolking van *Leijden* van 80,000 op 30,000, en die van *Haarlem* van 50,000 op 20,000 te doen verminderen. — Deze dolle zucht voor het vreemde, die *Engelsche* en *Fransche* stoffen de voorkeur geeft, zelfs al zijn binnenlandsche even *goed* en *even goedkoop*, zoo dat de fabrikeurs wel eens zijn genoodzaakt geworden, inlandsch voor vreemd te doen doorgaan, is zekerlijk niet minder berispelijk dan bespottelijk. Men bluscht daardoor allen ijver bij den fabrikeur uit, geeft een slecht voorbeeld aan vreemden, moedigt de uitheemsche reizende *commisen* aan, om niet alleen onze fabrieken, maar ook onze stedelijke winkels te bederven, die stads lasten moeten opbrengen, en tegen den vreemdeling, die slechts een eenvoudig patentregt betaalt, niet kunnen markten.

Maar, zoo deze voorkeur voor het buitenlandsche, deze zucht voor het vreemde, *omdat* het vreemd is, allerschadelijkst en verderfelijkst is: zoo een echt vaderlander zich zelfs eenige opoffering getroost, wanneer de prijs van het binnenlandsch fabrikaat die van het buitenlandsche eenigermate te boven gaat, om daardoor aan den inlander aanmoediging en gelegenheid te verschaffen, om door beter vertier zijne waar met den vreemdeling op gelijken prijs te brengen; de zaak verandert van gedaante, zoodra het buitenlandsche fabrikaat wezenlijk *beter en deugdzamer* is. Dit was eertijds met onze fabrijkaten van lakens, linnen- en zijdestoffen het geval niet, die wel misschien in uitwendige glans en sierlijkheid, maar gewis niet in hechtheid en duurzaamheid, voor die der vreemdelingen onderdeden. Maar wij spreken thans niet enkel van fabrikaten of produkten van dezen aard. Er zijn ook andere, waarin tegenwoordig, sedert de inlijving van *Belgie*, onze binnenlandsche voortbrengselen met de vreemden wedijveren, en ongetwijfeld, *wanneer de innerlijke waarde gelijk staat*, de voorkeur verdienen. Doch is dit *niet* het geval; zijn de uitheemsche voortbrengselen deugdzamer, — zoo moet zich de voorkeur niet enkel regelen naar vaderlandsliefde, of liever de vaderlandsliefde zelve eischt de voorkeur aan het vreemde, vooral dan, wanneer innerlijke waarde der binnenlandsche produkten of fabrikaten zoodanig is, dat derzelver gebruik voor algemeene werken, het land of deszelfs belangen in de waagschaal kan stellen; en naar mate dit gevaar grooter is, moet ook onze voorkeur voor het inlandsche minder worden.

Een onlangs voorgevallen smartelijk verlies, hetwelk alle beminnaars van hun land met weedom vervult, geeft ons aanleiding tot deze bedenkingen. Het schip *de Wassenaar* is vergaan, doordien deszelfs masten bezweken zijn; die masten zijn bezweken door het breken der ijzers, waarmede zij vastgehecht waren. Ook van de *Waterloo* zijn juist de masten gebroken, en denkelijk op dezelfde wijze. Men vermoedt vrij algemeen, dat hiervan het inlandsche, *Luiksche* ijzer de schuld heeft, waarvan men zich, sedert de ongehoord zware belasting op het *Zweedsche* ijzer, bedient. Nu is het toch *bewezen*, dat het *Zweedsche* ijzer het beste is, althans dat het in alle mogelijke gevallen voor de dienst van onzen scheepsbouw en andere noodige werken *volkomen voldoet.* Van het *Luiksche* ijzer is *dit niet bewezen.* Nu zal men toch gaarne erkennen, dat *proefnemingen* met onze oorlogschepen, waaraan niet alleen zulke ontzettende kapitalen, maar ook het leven van zoo vele menschen hangen, een weinig te kostbaar zijn. In hetzelfde geval bevindt zich het inlandsche cement van CASIUS tegen over den *Rhijnschen tras.* Men weet, hoezeer de *Utrechtsche* regering eerstgemelde kunstprodukt heeft afgekeurd. Aan de deugdzaamheid van den Rhijnschen tras twijfelt niemand, zoo min als aan die van het *Zweedsche* ijzer. Omtrent de hechtheid daarentegen van het cement van CASIUS en van het *Luiksche* ijzer voor onze groote sluiswerken, onzen scheepsbouw enz. zijn de gevoelens verschillend. *Wij* beslissen hier niets: integendeel, wij belijden gaarne onze onkunde en laten de beslissing aan deskundigen over. Maar *dit* zeggen wij, en daartoe heeft, naar ons inzien, ieder burger van *Nederland*, wien de welvaart, ja wien het bestaan van zijnen geboortegrond dierbaar is, regt: in eene zaak van zoo veel belang, waar eene misvatting zoo heilloos, zoo doodelijk, zoo vernielend kan worden, in dit geval moet de regel der zedekunde gevolgd worden: *Laat af, wanneer gij twijfelt. Hier* geldt het *argumentum à tutiori. Het Zweedsche ijzer en de Rhijnsche tras zijn zonder eenigen twijfel stevig en hecht. De hechtheid en stevigheid van het Luiksche ijzer en het cement van* CASIUS *voor onze groote sluiswerken en schepen is nog twijfelachtig, daar zij door sommigen gesteld, door andere, niet minder bevoegden, ontkend wordt. Ergo* — Het besluit moge de lezer opmaken. Voor den verstandigen is dit genoeg gezegd.

KRUISTOGT TEGEN DE HEL.

Zeldzaam komt een ongeluk alleen. Dit wordt bevestigd door het voorbeeld van het leger der kruisvaarders, die de hel zouden bestormen. Onlangs kondigden wij de ramp aan, welke het leger getroffen heeft door de krenking van de verstandelijke vermogens van den besnedenen luitenant-generaal; thans hebben wij te berigten, dat de vlaag van krankzinnigheid, waardoor de eerste is aangetast, aanstekelijk schijnt te zijn: althans de veldprediker en de bevelhebster van het corps Amazonen laboreren reeds aan dezelfde krankzinnigheid, welke zich bij beiden vertoont in dezelfde uitwerkselen als bij den Lt. generaal. Zij verbeelden zich ook eene profetische zending te hebben. *Nederland* is hun *Ninive*, en zij spelen de rol van JONAS; dreigende met oordeelen van ondergang en bederf. Aan plannen van aanval wordt niet meer gewerkt. Er wordt niets gedaan dan — *preken:* alle drie preken wel niet denzelfden tekst, maar altijd over dezelfde zaak, en als zij gedaan hebben, beginnen zij al weder van voren af aan, en altijd het zelfde. De Lt. generaal en de veldprediker spreken in proza, maar de Amazone op rijm: en schoon bijna niemand naar hen hoort, verbeelden zij zich, dat zij het geheele volk van *Nederland* voor zich hebben staan, en schreeuwen dus uit alle magt, om door die ijsselijke menigte verstaan te worden: zóó zeggen zij, deden de profeten ook: die *riepen uit der keele en hielden niet in:* en als zij dat schreeuwen langer hebben uitgehouden dan zij zelve hadden gedacht, zeggen zij, dat God hun bijzonder heeft gesterkt; ja dan verbeelden zij zich, dat het eigenlijk de stem van God was, die door hunne keelen zulk een vervaarlijk geluid heeft voortgebragt. — De spil, waarop alles bij hen draait, is bij allen dezelfde. Het volk moet in turfzakken en met de *posteriora* op aschhoopen: eer kan het niet goed gaan: verder moet er, in plaats van den gedenkdag van *Waterloo*, een ouderwetsche *vast-* en *bededag* komen: niet alleen een *bededag*, maar ook een *vastendag*, op welken men geen pot kookt, maar alleen een kopje slappe thee met een paar penningsche beschuitjes voor middagmaal, en om eventjes voor flaauwte beveiligd te zijn, nuttigt. Omdat nu het volk hier niet aan wil, zoo wordt de Hemel boos op het volk en kwelt en tormenteert in 1825 met het ééne; in 1826 met het andere, en, als dit alles niet baat en de *vast-* en *biddag* niet komt, zal het in 1827 nog anders raak wezen. Op de collega's predikanten heeft de veldprediker het geweldig geladen: die zijn allen leugenprofeten en afgodendienaars; hij en consorten zijn alleen getrouw, en zij alleen, zegt hij, maken het koningrijk van God uit: welk laatste hij zoo sterk drijft, dat men neigt om te gelooven, dat hem, tusschen beide, het beeld van JAN VAN LEYDEN door het hoofd maalt. Bitter klaagt hij, dat men den Bijbel verdraait, en dan geeft hij, door het oprammelen van een aantal teksten, proeve van beter uitlegging, maar die omtrent als heet zand zamenhangen, en die toonen, dat hij er zoo veel van verstaat als de ezel van BILEAM. — Bij de Amazone werkt het delirie nagenoeg op dezelfde wijze; doch haar spreken op rijm bewijst, dat hare zenuwen nog meer overspannen zijn, en hare verbeelding meer verwilderd is. Zij dringt ook om eenen vast- en biddag. Zij zegt ook, dat zij eenen engel boven het land ziet zweven met eene roede in de hand, en dat het geven voor *Groningen* uit hoogmoed geschiedt. Maar zij vertoont ook nog ander soort van verbijstering. B. v. zij schijnt nu en dan ADAM en EVA voor hare verbeelding te krijgen, gedekt met vijgenbladen, en dan ziet zij in eens het geheele volk van *Nederland* gedekt met twee ijsselijke vijgenbladen, — *schijndeugd* en *verlichting!!*

In denzelfden trant heeft zich onlangs een andere waanzinnige uitgelaten, die, bij toeval onze Courant in de handen krijgende, waarin wij het egarement van den luitenant-generaal hebben aangekondigd, aanstonds eene predikatie tegen ons houdt, waarin hij zijne eigene ijlhoofdigheid vertoont, daar hij zich maar niet kan begrijpen, dat wij den luitenant-generaal voor gek houden, waaraan echter geen wijs mensch twijfelt, noch twijfelen kan. Hij draaft tegen ons door, dat het een lust is om te hooren, en aan het einde van de preek stelt hij ons den oordeelsdag voor oogen en hoe wij dan naar de hel gejaagd zullen worden, als wij niet zeggen willen, dat de luitenant-generaal wijs is.

De indruk, welken het zien en hooren van dit krankzinnige leger verwekt, is verschillend. Somtijds meent men te barsten van lagchen om de grimassen, die zij maken, en den onzin, dien zij uitstooten: maar dan ook weder wordt men overmeesterd door een gevoel van medelijden over zoo beklagelijke zielsgesteldheid. Men kan toch uit alles opmaken, dat zij niet behooren tot die soort van krankzinnigen, die voor zich zelve gelukkig zijn. Neen! allen hebben eene melankolieke stemming. De aangezigten staan somber en zijn onnatuurlijk lang uitgerekt. Bijna nooit komt er een lach op het aangezigt, en, zoo hij er op komt, is het *par force*, en zóó, dat men zien kan, dat zij het regte slag van lagchen niet hebben, of dat zij het zelfs voor zonde houden. Ook kan dit niet anders, daar zij overal zonde zien en straf, die dezelve op de hielen volgt, en daar zij zich met een bitter klein kuddeken getrouwen opgesloten vinden in een ijsselijken drom van ontrouwen, kan men ligt nagaan, dat zij een doorgaand benaauwd gevoel moeten hebben.

Van den generalissimus, uit wiens genie het verheven idée van kruistogt tegen de Hel is uitgegaan, heeft men mede de beste tijdingen niet. Al sedert eenigen tijd liep het gerucht, dat hij was *tusschen mal en vroed*, en vele razende rijmpjes, die hij voortbragt, deden vreezen, dat dit gerucht niet van grond ontbloot was. Thans is het te vreezen, dat het den Duivel gelukken zal, hem geheel van verstand te berooven, daar een eerste kampvechter van den Duivel in de stad *Luik* is opgestaan, die hem dagelijk kwelt, steekt en stompt, met vuisten slaat; in het aangezigt spuwt, uitjouwt en sart, dat het waarlijk is om het verstand te verliezen. Er is dus niet anders te voorzien, dan dat eerstdaags het gansche ligchaam der kruisvarende armee melaatsch zal bevonden worden, van den *hoofdschedel* af tot de *voetzolen* toe. — Zoo kan de schoonste onderneming treurig eindigen!

WENKEN OVER VADERLANDSCHE WELDADIGHEID EN ARMBESTUUR.

De weldadigheid, waardoor ons vaderland zich te allen tijde gekenschetst heeft en nog bij voortduring blijft onderscheiden, is eene zeer geprezene en zeer lofwaardige eigenschap. Zij kan zijn eene vrucht van een waarachtig christelijk geloof, en wordt ook als zoodanig in het Evangelie gevorderd. Er is, ondertusschen, ook geene deugd, waarbij men meer op zijne hoede zijn moet, ten einde men hare innerlijke, zedelijke waarde en hare nuttigheid voor de maatschappij niet te hoog aanschrijve. Er is namelijk geene verrigting, die, hoezeer bekleed met allen schijn eener waarachtige deugd, meer onreinheid uit hare bronnen medebrengen, en hoezeer schijnbaar nuttig, door onverstandig bestuur schadelijker worden kan, dan de weldadigheid. Zij, toch, heeft hare, voor het zenuwgestel van den, anderszins minst zedelijk gezinden mensch, streelende belooning onmiddelijk bij zich; en het is zeer gemakkelijk te maken, dat kinderen niets liever doen dan iets aan arme lieden geven. Er bestaat geene uiterlijke deugd, waar zoo veel egoïsmus bij ten [illegible] kan, als de weldadigheid, inzonderheid zoo als zij doorgaans uitgeoefend wordt. Behalve dat er geene (indien men den regten naam zal bezigen) wellustigere zaak is dan de mededeelzaamheid, wordt er bij hare uitoefening meermaals op wedervergelding, op aarde of in den hemel, gerekend; de milddadige heeft veeltijds de spreuk voor den geest: » die zich des armen ontfermt leent den HEERE: en hij zal hem zijne weldaad vergelden," — en berekent dus, reeds onder het geven, de renten van de hoofdsom die hij uitzet. Daarenboven hebben de menschen ook doorgaans nog wel rekeningen met den hemel openstaan, en hoe vele betuigingen doet de bijbel niet, dat zonden door barmhartigheid kunnen worden uitgedelgd! De rijke woekeraar, die eerst weduwen en weezen heeft uitgezogen; de rijke wellusteling, die, wanneer hij allen verzorgen zou, die, door zijn toedoen, als rampzalige wezens hun aanzijn voortslepen, nog veel aan schatten zou te kort komen, stichten dus een hofje of maken een rijk legaat aan eenige weldadige stichting, en daarmede is, naar hun inzien, de rekening vereffend. Aan de meening, dat op deze wijze de eeuwige zaligheid kan verkregen worden, hebben vele godsdienstige gestichten derzelver aanzijn, armen-inrigtingen het meeste van haren rijkdom te danken; en in de eeuwen en landen, die onder den invloed van bijgeloof en priesterheerschappij stonden en staan, is zij de goudmijn der kloosters geweest en nog. Indien nu, hetgeen in zekeren zin altijd het geval zijn moet, zoodanige erfmakingen ten nadeele van hen zijn, die van regtswege aanspraak op het vermogen hadden, en soms zelve behoeftig zijn, of wanneer er meer aan armen uitgekeerd wordt,

dan de behoefte des eigen huisgezins gedoogt: dan wordt de zaak misdadig in plaats van loffelijk. — Ten laatste komt bij de andere beweegoorzaken tot weldadigheid ook veelal de hoogmoed, welke dan in deszelfs volle kracht werkt, wanneer de mededeelingen op eene kunstige wijze bedekt gehouden worden — zoodat land- of stadgenooten niet alleen de liefderijkheid, maar ook de nederigheid die er mede gepaard gaat, bewonderen moeten, en de weldadige dubbel loon weg heeft; en zulks voor te minder opoffering, naar mate hij rijker is — want naar de schatting van den fijnsten beoordeelaar der zedelijke verdienste, gaan de penningen der arme weduwe (die echter bij de wereld zoo niet in het oog kunnen loopen) de goudstukken der rijke Phariseërs in waarde verre te boven; zoo als in 't algemeen elke deugd, door de mindere moeite die zij kost, aan waarde verliest.

Hoe schadelijk in plaats van nuttig eene weldadigheid, die niet tevens de bronnen der armoede stopt, maar alleen in behoeften des oogenbliks voorziet, voor de maatschappij is, kan meer dan een land en deszelfs met den dag toenemende armenstand bewijzen. Men behoeft slechts een 25 jaren lid van eenig armbestuur te zijn, hetwelk rijkelijk uitdeelt, om te erkennen, van welke inborst de trekkende voorwerpen voor het grootste gedeelte zijn, en hoe deze inborst door de ruimte der giften wordt bevorderd en voortgeplant. Men mag vrijelijk zeggen, dat, zelfs in de tijden van bloei en welvaart, door verkeerd begrepene liefdadigheid, meer de luiheid gevoed, dan de onschuldige armoede ondersteund is. Vandaar dat, voornamelijk in onze koophandeldrijvende provincien, het gemeen van geenen, geregeld-moeijelijken arbeid weten wil; maar, wanneer het geene werkzaamheid, die met deszelfs zinnelijkheid overeenstemt, krijgen kan, liever ledig loopt en zich door de armenkassen laat voeden, dan dat het werken zou. Of is het geene schande, dat in eenen tijd, waarin iedere huisvader zijn leven zuchtend voortsleept, omdat van zijne, soms zeer zuinige verdiensten zoo veel af moet, vooral ook om de armenkassen te stijven, vreemdelingen komen moeten om het gras te maaijen, op de bleekerijen te werken enz.? Het is bij sommigen een gemeenzaam woord geworden: » dit kan geen Hollander doen." Moet dan een Hollander loopen schooijen en met zijn huisgezin de armbesturen tot last komen? Moet eene Hollandsche vrouw onder een kopje koffij, of aan de deur buurpraatjes houden (in plaats van b. v. te spinnen) snoepen en hare huishouding tot het uiterste toe verwaarloozen? Moeten de weldadigheid en de armbesturen strekken om dit goed te maken? De kinderen uit Hollandsche arme huisgezinnen worden op dezen weg ook voor het ledigloopen, en onder verwaarloozing aller zedelijke opvoeding, groot: — en zoo neemt de armoede toe, naar mate de welvaart van het geheel vermindert; zoo neemt eene zedeloosheid toe, die door geen onderwijs kan gestuit worden. Er zijn voorbeelden, dat de proef binnen kort genomen is, om zulk werk, waartoe buitenlanders gebruikt worden, door inlanders te laten doen; en naauwelijks twee dagen ging dit te hooi en te gras, den derden liepen de kinderen, aan wie natuurlijk niets dan ligt werk was aanbevolen geweest, bedelen dat de baas het zag. Dit alles zou geen plaats kunnen hebben, wanneer geene kwalijk begrepene barmhartigheid aan luiheid en ledigloopen voedsel gaf.

Kwalijk begrepene weldadigheid rust op even kwalijk begrepene godsdienstigheid. Zoo zeer de bijbel barmhartigheid omtrent armen aanprijst, zoo min gebiedt hij het voeden van luiheid en verwaarloozing, gebiedt hij daarentegen werkzaamheid aan eenen ieder die iets werken kan. Het bevel om inzonderheid aan de huisgenooten des geloofs wel te doen, was geldend in de eerste tijden des christendoms, toen deze huisgenooten des geloofs christenen waren, die niet alleen geene ondersteuning van jood en heiden te verwachten hadden, maar zelfs vervolgd en beroofd werden. Er zal echter ook toen reeds van de, door de omstandigheden zoo noodzakelijke weldadigheid onder de christenen misbruik genoeg zijn gemaakt. — Het genoemde gebod wordt zeer kwalijk toegepast, wanneer men er de verpligting uit afleidt, dat te allen tijde iedere godsdienstige sekte, zelfs in eenen christelijken staat, hare eigene armen onderhouden moet. Godsdienstige vereenigingen hebben godsvereering ten doel, en niet bepaald de zorg voor onderhoud der arme medeburgeren. Dit laatste is meer de zaak der regering. Deze toch is het, die aan aankomelingen inwoning verleent, en die van elken burger, zoo lang hij tot de gevende klasse behoort, de voordeelen trekt, welke zij zelve bepaalt en eischt; terwijl het kerkgenootschap met vrijwillige giften, die door de meeste ledematen zoo zuinig als mogelijk worden afgepast, moet voldaan zijn. — Daarom zijn ook burgers, die tot armoede vervallen zijn, kinderen van den staat, en bevoegd daar ondersteuning te verwachten, waar zij, in gunstigere omstandigheden zich bevindende, schot en lot hebben heengebragt.

Het kan dan niemands wensch zijn, dat de vaderlandsche weldadigheid zou verminderen; maar het moet een ieders wensch zijn, dat zij zoodanig moge gewijzigd worden, dat zij niet hoe langer zoo meer noodig en eindelijk buiten staat gesteld worde om den stroom des onheils te keeren. Waar oogenblikkelijke hulp vereischt wordt, daar moet zij worden toegebragt; maar zij moet niet de hoofdzaak zijn. Niet het voeden, maar het in staat stellen der armen om zich zelve door arbeid te kunnen voeden, is voor de maatschappij en voor de menschen zelve van belang. Hiertoe is noodig, vooreerst dat degeen, die door tijdsomstandigheden aan het zinken is, middelerwijl het eergevoel hem nog niet verlaten heeft, voor eenen volslagen' val door tijdige ondersteuning bewaard worde. Dan moet aan geenen stellig armen iets op den duur toegevoegd worden, of hij moet het op de eene of andere wijze verdienen. Ook is er een naauwkeurig toezigt noodig om de ledigloopers, die in elke stad en in elk dorp de ingezetenen en de armenkassen tot last zijn of komen, aan het werk te zetten en te houden. Er zijn armbesturen, bij welke geheele familien, van onder tot grootouder trekkende zijn geweest, en waarin de huwelijken, op dit vooruitzigt van bestaan, werden aangegaan, terwijl de trekkenden zich maar aan den zetregel hielden: het wordt er voor gegeven. — Daarentegen, toen onder NAPOLEON de uitdeelingen aanmerkelijk verminderd moesten worden, durfden bedeelden, hoezeer zij ook zich beklaagden, zeer wel de dure koloniale producten koopen, die de arbeidende burger door surrogaten deed vervangen. Eindelijk is het noodzakelijk dat op het gedrag der bedeeld of onderhouden wordende personen en huisgezinnen, en op de wijze waarop zij hun aandeel besteden, naauwkeurig worde gelet, want hieromtrent bestaan de aller bedroevendste ondervindingen.

Wanneer er eens volstrekt geene uitdeeling geschiedde als aan hen die stellig zich zelve niet konden helpen: men zou de weldadigste gevolgen zien — en zich verwonderen.

NAPOLEON'S PLAN OMTRENT TURKYE.

Er zijn wel weinig menschen, die weten dat NAPOLEON het ontwerp gekoesterd heeft, de *Turksche* regering te doen vallen, of althans haar het meerendeel harer *Europische* provincien te ontnemen, om daaruit een *Grieksch* koningrijk te vormen, als grondslag ter herstelling van het Oostersche Rijk. Dit plan werd in stilte beraamd, doch geraakte door den oorlog met *Rusland*, die reeds in het jaar 1811 werd ontworpen, te niet. Alles was nogtans tot deze expeditie voorbereid: troepen en generaals waren daartoe bepaald; het ontwerp van NAPOLEON doorgezien, verbeterd en onderteekend, was in handen van den generaal-majoor des legers (BERTHIER) en den oppergeneraal, (den onder-koning van *Italie* EUGENIUS BEAUHARNAIS). *Zeventig duizend* man, waaronder veertig duizend *Italianen*, zouden op onderscheidene punten in *Europisch Turkije* binnen dringen. De schrijver van een opstel, te vinden in het *journal des sciences militaires*, van den generaal VAUDONCOURT, (*December* 1825), die tot een commando bestemd was, waartoe hem zoo wel zijne kennis des lands, als zijn aandeel aan dit ontwerp zelve geschikt maakten, was reeds naar *Milaan* vertrokken om in *functie* te treden. Met één woord, alles was gereed; de troepen, tot den inval bestemd, waren reeds in *Italie* en *Illyrie*, en men had geene voorafgaande beweging noodig, om die bijeen te verzamelen; toen de *expeditie* in Junij 1811 tot nader bevel werd opgeschort. Eene maand later was de nieuwe oorlog met *Rusland* reeds zoo goed als beslist. Een gedeelte der zamengetrokken troepen ging naar *Spanje*, en de andere naar het Noorden, waar de meesten in *Puslands* sneeuwvlakten den dood vonden.

CORRESPONDENTIE.

Wij hebben ontvangen:

1.) Een brief geteekend B. van M., ingevolge he berigt van den heer D. uit O., in ons nommer van den 13. dezer geplaatst, eene som van honderd gulden voor den kapitein van de *Julia* aanbiedende.

2.) Een stuk geteekend *Virtus Nobilitat*, volgens hetwelk twintig gulden voor denzelven kunnen ontvangen worden.

3.) Een berigt van de heeren *de Vries* en *Comp.* over dit onderwerp, vergezeld van eene gedrukte memorie.

Als wij de laatste stukken met aandacht zullen gelezen hebben, zal iets naders over deze zaak medegedeeld worden.

— Om van het stuk van E. O. uit *Nijkerk* te kunnen gebruik maken, zou de schrijver zich aan de Redactie moeten bekend maken.

*** De COMMISSIE, benoemd door Hun Ed. Achtb. de Heeren Burgemeester en Wethouderen dezer Stad, ter inzameling van liefdegiften, ten einde, bij de tegenwoordig heerschende strenge koude, in den nood hunner verarmde Stadgenooten te voorzien, brengt ter kennis van *Arnhem's* weldadige ingezetenen, dat zij voornemens is, op HEDEN, den 20. Februarij 1827, eene Collecte langs de huizen dezer Stad te doen, om uit den opbrengst dier penningen in het gebrek aan Brandstoffen bij de behoeftigen te voorzien.

ZETTING DER PRYZEN VAN *BROOD EN MEEL*,
Te ARNHEM, den 17. Februarij 1827.
BINNEN DE STAD EN SCHEPENDOM.

Een Roggebrood van 5 ponden Nederlandsch	f 0 — 45
Het halve dito van 2 ponden 5 oncen	- 0 — $22\frac{1}{2}$
2 once Wittebrood	- 0 — 05
1 » 8 looden Fransch- of Vloerbrood	- 0 — 05
Een pond Tarwebrood	- 0 — 15
Het halve	- 0 — $07\frac{1}{2}$
Een Nederl. Schepel Weiten Meel	- 1 — 29
Een Schepel best Gruttemeel	f 0 — 95
Een Kop dito	- 0 — 10
Een Schepel Tweede meel	- 0 — 60
Een Kop dito	- 0 — $06\frac{1}{2}$

ARNHEM, den 20. Februarij.
Het water is hoog in den *Rijn* aan de Paal:
Den 19. Feb. 2 El 8 Palm 0 Duim; gewassen 0 D. gevallen 20 D
Den 20. dito 2 El 8 Palm 0 Duim; gewassen 0 D. gevallen 0 D

Mijne geliefde Huisvrouw, *H. E. THIEME*, verloste heden morgen zeer voorspoedig van eene welgeschapene DOCHTER.

ARNHEM,
den 19. Februarij
1827.

R. VAN SOMEREN.

Heden morgen overleed alhier, tot mijne groote droefheid, in den bloeijenden leeftijd van nog geen 23 jaren, mijne teedergeliefde Echtgenoote *EVA BOONZAIER*, met welke het mij slechts vergund was, bijna 3 jaren in een gelukkigen echt te leven.

ARNHEM,
den 14. Februarij
1827.

J. MOOY.

Heden morgen ten elf ure overleed, tot mijne en mijner vijf Zonen bittere droefheid, aan verval van krachten, in den ouderdom van ruim 62 jaren, na eene genoegelijke echtverbindtenis van ruim 24 jaren, mijn waarde Echtgenoot, de Heer *HENRICUS WILLEM CORNELIS CROOSWYCK*, in leven *oud Ontvanger van 's Rijks Accijnsen alhier.*

ROTTERDAM,
den 14. Februarij 1827.

G. VAN DER NOOT,
Wed. H. W. C. CROOSWYCK.

Heden, in den vroegen morgen, overleed, na eene kortstondige doch hevige ziekte, ten gevolge eener catharale bezetting op de borst, mijne hartelijk geliefde Echtgenoote, *A. M. BONDIX*, in den ouderdom van ruim 47 jaren.

KLINGELBEEK,
bij ARNHEM,
den 17. Februarij 1827.

J. P. MULLER.

---

† § † De ONTVANGER der DOMEINEN
§ § te *WAGENINGEN*, als daartoe geautoriseerd, is van voornemen op Dingsdag den 27. Februarij 1827, des voormiddags om tien uren, ten huize van *HENDRIK VAN VEELEN*, Kastelein in de *Koude Herberg*, onder *Oosterbeek*, in het openbaar aan de meestbiedenden te verkoopen:

Een perceel AKKERMAALSHOUT, de *Zonnenbergsche Heg* genaamd.
Drie perceelen dito aan den *Bilderberg*.
Een perceel dito de *grooten Zilverenberg*.
20 perceelen DENNENHOUT, aan den *Bilberberg*.
10 perceelen dito in de *Langeheg*. En
Eene Mijt SCHANSBOSSEN.
Voorts ten zelven dage aan de minstaannemenden aan te besteden.
Het OMPLAGGEN van twaalf Bunders Heide, in de *Ragheg*, den *smallen Zilverenberg* en den *Bilderberg*.
Alle de voorschreven perceelen onder *Oosterbeek* gelegen.
Het GRAVEN van eene SLOOT en OPWERPEN van eenen WAL om dezelve, lang 3000 Ellen, en het OMBOUWEN van HEIDEGROND en ONDEREGGEN van DENNENZAAD, van ongeveer vijftig Bunders, in de *Mofheg*, onder *Bennekom*.

Waarvan de Boschwachter *D. van Rees*, te *Oosterbeek*, een ieder, des begeerende, aanwijzing zal doen; terwijl de Konditien van Verkoop en Aanbesteding ten Kantore van den Ontvanger voornoemd voor een ieder ter lezing liggen.

Wageningen, den 10. Februarij 1827.

De Ontvanger voornoemd,
W. MERKES.

† § † Men is voornemens om in de maand Maart of April 1827, waarvan echter dag, uur en plaats nader zal worden bekend gemaakt, binnen *Arnhem*, ten overstaan van den Notaris Mr. *G. van Eck*, aldaar residerende, in het openbaar te veilen, onder meer andere Perceelen:

Twee voorname HEEREN HUIZINGEN, met daartoe gehoorende ruime ERVEN en annexe STAL en KOETSHUIZEN, waarvan het eene is gelegen in de Koningstraat en het andere in de Bakkerstraat, binnen *Arnhem*. Voorts

Onder de Gemeente Arnhem.

Het LANDGOED, *HULKESTEIN* genaamd, allernaast gelegen aan de Rivier den Rijn, en tevens aan den grooten Straatweg van *Arnhem* op *Utrecht*, bestaande uit een wel onderhouden HEEREN HUIS, nieuw opgebouwd TUINMANSHUIS, ORANJERIE, STALLING en KOETSHUIS, met smaak onlangs aangelegde WANDELINGEN, extense TUINEN en BROEYERY, mitsgaders een aantal BOUWLANDEN, met daarbij gehoorende BOUWMANS-WONINGEN en BERGSCHUREN, opgaande BOOMEN, HAKHOUT en andere PLANTSOENEN.

Het LANDGOED, genaamd *DE LIGTENBEEK*, gelegen aan weerszijden van den eerstdaags te bestraten weg van *Arnhem* naar *Amsterdam*, op eenen afstand van ruim drie kwart uur gaans van *Arnhem*, bestaande uit HEEREN HUIS, TUINMANS-WONING en STALLING, uitgestrekte BOSSCHEN van opgaande en ander HOUT, meestal voor weinige jaren in den besten smaak aangelegd, en doorsneden met loopend WATER, zijn oorsprong op de Plaats zelve hebbende, waarvan tot verfraaijing en aangenaamheid der Plaats veel partij is getrokken; dan nog eene BOUWMANS-WONING, met de daarbij behoorende LANDERYEN en GEBOUWEN.

De gunstige en bevallige ligging van beide de voormelde Landgoederen is zoo algemeen bekend, dat men alle verdere aanprijzing overbodig acht.

Eene WATERKOORNMOLEN met daarbij behoorende MOLENAARSHUIS en BOUWLAND, gelegen aan de Straatweg van *Arnhem* op *Zutphen*.

Een daarnevens gelegen TUIN en KOEPEL.

WEILAND in het *Arnhemsche Broek*.

Onder de Gemeente Rheden.

Vier voorname BOERENPLAATSEN en ERVEN, met alle de daartoe behoorende GEBOUWEN, SCHUREN, SCHAAPSSCHOTTEN, BOUW- en WEILANDEN, bekend onder de benamingen van *Hazenberg*, *Bergzigt*, *Copvogels-Goed* en *Herikhuizen*.

Een uitgestrekt BOSCH van opgaande BOOMEN en ander HOUT, genaamd *de Valkenberg*.

Eene WEIDE, *den Bremert*, in het *Velpsche Broek*.

Dan nog twee TIENDEN en eene halve TIEND, gaande over goede Vruchtdragende LANDERYEN, als:

1. De *Oostwaardsche* TIEND, getrokken wordende uit LANDERYEN, gelegen voor de *Tolsteegpoort*, te *Utrecht*.
2. De *Schaffelaarsche* en *Schoonerbeeksche* TIEND, gelegen onder *Barneveld*.
3. De helft in de *Eldenweidsche* en *Koeweidsche* TIEND, gelegen onder *Elden* en *Heteren*, in de *Over-Betuwe*.

Ook zal op nader bekend te maken tijd en plaats Erfhuiswijze verkocht worden:

Een zeer nette en wel onderhouden INBOEDEL, waaronder PENDULES, BRANCHES, KAMER-ORNAMENTEN, goed gevulde BEDDEN, MATRASSEN en TOEBEHOOREN, MAHONIEHOUTEN en andere MEUBELS, een aantal fijn en oud PORCELEIN, TAFEL- en THEE-SERVIESEN, GLASWERK, Oost-Indisch en ander LAKWERK, TIN, KOPER, BLIK, RYTUIGEN en PAARDENTUIGEN, en eene menigte andere Artikelen.

Al hetwelk is nagelaten door wijlen den Hoog Wel Geboren Heer Jonkheer Mr. *JOHAN BRANTSEN* en Vrouwe *MARIA CATHARINA LEOPOLDINA van HASSELT*, Echelieden, gewoond hebbende te *Arnhem*.

§ † § Mr. *GERARD van ECK*, openbaar Notaris, residerende te *Arnhem*, is voornemens om op Woensdag den 14. Maart 1827, des avonds ten zes ure, aan het huis van Mejuffrouw de Wed. *PEPPENHAUSER*, in het Logement *het Zwijnshoofd*, te *Arnhem*, bij inzaat, en veertien dagen daarna, zijnde den 28. van die maand, ter zelver uur en plaats, bij toeslag publiek te verkoopen:

1. Een HUIS en ERVE, staande en gelegen binnen *Arnhem*, in de Broerestraat, Wijk A. No. 159, tusschen de Erven van den Heer *DE HAAS* ter eener en den Heer *PRADO* ter andere zijde; bewoond door den Heer *Romer*, Luiteur bij de In- en Uitgaande Regten en Accijnsen.
2. Een HUIS en ERVE, staande en gelegen binnen *Arnhem*, in de Geeststraat, Wijk B. No. 22, tusschen de Erven van *RAUWENHORST* ter eener en *TANNER* ter andere zijde; bewoond door *HERBERS*.
3. Eene WEIDE, genaamd *de Molenkamp* of *de Brakelweide*, groot 3 Bunders en 55 Roeden, gelegen in de Gemeente *Elst*, in het *Elderveld*, belend ten Oosten *de Eldenwal*, ten Westen de Heer *VAN KARNEBEEK* en ten Zuiden de Heer *LEBBING*.

Ten aanzien der conditien van verkoop, kan men onderrigt bekomen ten Kantore van genoemden Notaris, in de Bakkerstraat, te *Arnhem*.

§ § § *H. MEY METTENBRINCK*, Notaris te *Barneveld*, zal aldaar in het Logement *de Roskam*, op Dingsdagen den 13. en den 27. Maart 1827, des voormiddags ten elf uren, bij inzaat en toeslag verkoopen:

Een hecht, sterk en welbetimmerd dubbeld HEEREN HUIS, staande in het geëxtendeerde Dorp *Barneveld*, op de *Veluwe*; voorzien van vier BENEDEN-, vier BOVEN- en een MEIDENKAMERS, ZOLDERS, KEUKENS, KELDERS, REGEN- en PUTWATERSPOMPEN en verdere COMMODITEITEN, met een daar achter liggende, in Schutting en Heggen besloten, groote HOF, met onderscheidene VRUCHTBOOMEN beplant. Voorts twee HUIZEN en ERVEN, staande naast, en een afzonderlijke HOF, gelegen in de nabijheid van het eerste Perceel. — Dagelijks des voormiddags, uitgezonderd des Zaturdags en Zondags, te bezigtigen, waartoe men zich, als ook omtrent de conditien van verkoop, zal moeten adresseren ten Kantore van den voornoemden Notaris te *Barneveld*, Numero 177.

§ * § Op Zaturdag den 3. Maart 1827, des avonds ten vijf ure, zal men in het Heeren Logement aan den Burg, binnen *Leyden*, krachtens autorisatie van den Heer *Regter Commissaris* in den Boedel van den gefailleerden *JOANNES van STEENSEL*, *Potten-* en *Pijpenbakker* te *Oudshoorn*, publiek doen veilen en verkoopen: Een hecht, sterk HUIS en ERVE en POTTENBAKKERY, met WERKHUIZEN, SCHUREN en verdere GETIMMERTEN, staande en gelegen in het Dorp *Oudshoorn*, aan den Rijn; voorts nog een HUIS en ERVE, met een daar nevens staand en sedert weinige jaren geheel vernieuwd MAGAZYN, mede binnen gemeld Dorp, en nog een HUIS en ERVE, aan de lage zijde van den Rijn, onder de Gemeente van *Aarlanderveen*, over *Alphen*. Gemelde perceelen zullen van heden af, des Dingsdags en Vrijdags, op Consent-billet van den Procureur Mr. *A. A. DILLIE*, of den Notaris *J. VALK*, te *Leyden*, en daags vóór of op den Verkoopdag, zonder zoodanig Billet, kunnen worden bezigtigd; zijnde inmiddels informatien te bekomen ten Kantore van den opgemelden Notaris.

† † † Alle diegenen, welke iets te vorderen hebben van, of verschuldigd zijn aan den Heer *ARNOLDUS van BEERS*, in leven Medicinæ Doctor en Stads Vroedmeester te *Edam*, gelieven daarvan opgave te doen vóór den 31. Maart 1827, ten Kantore van den Notaris Mr. *ABRAHAM BOOT*, te *Edam* voormeld.

*** NIEUWE BOEKWERKEN, in den jare 1826 uitgegeven door *J. IMMERZEEL*, junior, Boekhandelaar in *'s Gravenhage*.

I. Mr. WILLEM BILDERDYK. (Nederlandsche Spraakleer, door) 8vo. . . . f 5.75

II. ——— (de Geuzen: Vaderlandsch Gedicht, door Jonkheer ONNO ZWIER van HAREN. Uitgegeven door). Nieuwe herziene druk, 2 deelen in kl. 8vo. op postpapier . . . - 3.—
op velin papier . . . - 3.90

III. Gedenkboek van Neêrlands Watersnood, in Februarij 1825. Door J. C. BEIJER, 2 deelen in 8vo., met platen en kaarten. . . . - 12.—
Van dit werk zijn nog enkele exemplaren op schrijf- en velin papier verkrijgbaar.

IV. Nagelaten Gedichten en Verhandelingen van Mr. J. C. C. den Beer Poortugael, met een kort berigt, door P. Velyn, 8vo. . . . - 3.60

V. Nederlandsche Muzen-Almanak voor 1827. *Negende jaar*. - 3.50
Nog weinige complete stellen à . . . - 31.80

VI. Bloemen van Nederlandsche Dichtkunst, voor de jeugd. Bijeenverzameld door A. J. LASTDRAGER en D. OUWERSLOOT, Kostschoolhouders te *Amsterdam*. 1. deel, in kl. 8vo. . . . - 0.90
Van dit, op vele scholen reeds ingevoerd, werkje zal in den loop dezes jaars eene editie met platen en portretten, tot prijzen en geschenken geschikt, het licht zien.

VII. Geschiedenis van de Herstelling van Griekenland, bevattende een kort begrip der gebeurtenissen sedert 1740 tot 1824, door F. C. H. L. POUQUEVILLE, te voren Consul-Generaal van *Frankrijk* bij Ali, Pacha van *Janina*; met platen, portretten en kaarten. Naar de tweede Fransche uitgave, 8vo., 1., 2. en 3. deel. . . - 9.—

VIII. Napoleon en het groote Leger in *Rusland*, of kritisch onderzoek van het werk van den graaf Ph. de Ségur: door den generaal GOURGAUD, gewezen Ordonnans-Officier en Aide de Camp van Keizer Napoleon; naar de 3. Fransche Uitgave, 2 dn. 8vo. compleet . . - 5.—

IX. De deugdzame Man, of de Onnoozele, door L. B. PICARD, lid der Fransche Akademie en Schrijver van *de Vluchtige Avonturen van Laurentius Clifford*, het vorig jaar door denzelfden uitgever in 't licht gezonden. Uit het Fransch vertaald, 2 dn. 8vo. compleet . . - 6.—

X. Merkwaardige gedachten van vermaarde Vrouwen. Uit het Fransch vertaald. Dit zeer net op velin postpapier in zakformaat gedrukt werkje is een pendant tot de *Gedachten van den graaf de Ségur*, het jaar te voren bij denzelfden uitgever [illegible]

XI. Boertige Reis door *Europa*, door [illegible] SIMONSZ., derde druk in klein 8vo., 1. en 2. deel op postpapier. - 3.—
op velin papier. - 3.90

Dit werk, dat in 4 deelen compleet zal zijn, is gedrukt in denzelfden vorm als:

Mr. R. FEITH'S Dicht- en Prozaïsche werken, 11 deelen.
——— en J. KANTELAAR'S Bijdragen ter bevordering der schoone Kunsten en Wetenschappen, 2 deelen.
Mr. W. BILDERDYK'S Poëzij, 2 deelen.
——— Mengelpoëzij, 2 deelen.
——— De Geuzen, 2 deelen.
H. TOLLENS, Cz., Gedichten, 2 deelen.
J. F. HELMERS, Gedichten, 3 deelen.
J. IMMERZEEL, Jr., Gedichten, 2 deelen.

Te zamen 26 deelen, die bij denzelfden uitgever verkrijgbaar zijn op postpapier à . . . - 39.—
op velin papier à . . . - 51.70

Of elk afzonderlijk tegen f 1.50 op postpapier en f 1.95 op velin papier per deel.

Te ARNHEM, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.